

— Pošljite recept takoj v lekarno. — Toda mati ga očitno ni razumela; strmela je na posteljo in le ustnice so se ves čas premikale. Medtem se je bolnik odkašljal v strašnih mukah, kot da se mu je odtrgala polovica pljuč. Nato je omahnil zopet na blazino in odrinil zdravnikovo roko; ta pa je stal mirno in resno ter se ni dal zmotiti.

— Glejte, to je bilo potrebno. Zdaj boste nekaj časa mirno dihal, in ko vzamete kapljice ...

Bolnik se je nanagloma zopet dvignil s postelje, oči pa so mu žarele od vročice in divje jeze.

— Nečem kapljic ... nesite jih v morje na jug ... Vaše kapljice ... Vun, vun pojdite ... saj sem že rekel! Mati, pokličite hlapca, da vrže njega in njegove kapljice ...

Kazal je s trepetajočo, nabreklo roko proti vratom; zdravnik ga je pogledal začudeno, potem je razžaljeno skomignil z ramami in odšel ter šepetal:

— S sirovostjo ni mogoče, ne, ni mogoče ...

Mati je odšla in ostal sem sam z bolnikoma. Botra je ležala s smrtnobledim obrazom in zaprtimi očmi, da nisem vedel, ali je živa ali morda že mrtva. Tudi boter je utrujen zaprl oči, v grlu mu je pa tako močno cvililo. Meni je bilo tako strašno, da sem hotel potihoma odpreti vrata in zbežati brez voščila in brez velikonočnega pozdrava. Toda on je ravno takrat odprl oči in me pogledal.

— A, Francek, pridi sem ... Da, Velika noč je danes ... po pirhe si prišel.

Takrat bi jaz moral lepo voščiti svete praznike, pa so se mi udrle solze neumnemu otroku po licih, bogate mlade solze, ki jim srce ne ve vzroka.

— No, že prav, Francek ... Vidiš, jaz sem bolan, Francek ... Neki vrag mi poje v grlu, on mi pa nudi kapljice ... Zato pojdi k materi in reci ... naj ti dajo goldinar ... O, že zopet ...

Obraz se mu je zalil s krvjo, krčevito je segel za vrat in jaz sem zbežal iz sobe. Zunaj sta bila mati in zdravnik in on je ravno spravil denar v žep.

Ko je zdravnik odšel, sem hotel tudi jaz takoj za njim. Toda v tistem hipu je zakričal v bolniški sobi glas, poln strahu in groze, da sem preplašen obstal in se ozrl na ono stran. Mati je odhitela, in ko sem pogledal skozi odprta vrata, me je zbadlo v srce z ozkim, ostrim nožem. Boter se je bil vrgel v strašnih mukah s postelje in je ležal na obrazu. Botra je bila vstala, v beli nočni obleki je omahnila kraj njega in njeni črni lasje so pokrivali njegov nabrekli vrat in glavo ...

Samo za trenutek sem pogledal; tedaj je prihitela dekla in me odrinila ter zaprla vrata:

— Kaj hočeš tukaj, otrok?

Zunaj je bila Velika noč s solncem in pirhi, jaz sem pa bežal, bežal, nikjer se nisem ustavil in

nikamor ozrl; na tisti lepi dan vstajenja me je prvič obšel resničen in globok strah pred smrtjo — —

Z materjo sva prišla že pozno zvečer bedet. Morala sva skozi prvo sobo, v kateri so sedeli možje in pili. Bili so že dobre volje, nekoliko rdeči in precej glasni. Kadar je kdo stopil v sobo, so nekoliko utihnili, in če je prišel kdo domačih, so bili skoro vsi v zadregi. Ko sva šla z materjo mimo njih, me je nekdo prijel za roko in potegni k sebi:

— Žalosten je za botrom! Na, pokusi, revček. Pil sem, oni so pa dalje govorili.

— Jaz ne verujem veliko zdravniku, ampak ubogam ga vendar. On je bil pa vedno tako zelo

JAPONKA

svojeglaven. Bil je moj dober prijatelj in veliko njegovih komedij vem. Enkrat se peljemo z neke sva-tovščine domov z vlakom, vsi dobre volje ... no, pijani skoro. Izstopiti je treba, nekateri so že zunaj, on pa sedi v kotu in se ne gane.

— Doma smo, Francelj. Gremo!

— Ne grem. — Sedi v kotu in si prižiga cigaro.

— Ne delaj sitnosti! Vun moramo.

— Ne grem. — Niti ne gane se, ampak kadi in se nam smeje, vlak pa že zapiska.

— Ali si ob pamet, človek božji? Moraš. — Trije ga primemo in hočemo potegniti za seboj. Tedaj